

ज्ञानविज्ञानयोर्नैपुणं निष्ठाम् सूर्यवत्समो भूत्वा ॥ ८ ॥ एतन्निष्ठाप्राप्त्युपायमाह प्रत्यक्षेणेति यदाद्यंतवत् द्वैतंतदसदिति ज्ञात्वानिःसंगो विचरेत् आद्यं तवत्त्वे प्रमाणानि प्रत्यक्षेण घटादि अनुमानेन सावयवत्वेन दृश्यं पृथिव्यादि निगमेनाप्रत्यक्षमाकाशादि आत्मसंविदास्वानुभवेन सर्वदृश्यमाद्यंत वदसच्चेति ज्ञात्वा निःसंगः तदा सक्तिशून्यः ॥ ९ ॥ ननु यद्यात्मसंविदा सर्वदृश्यमसदित्युच्यते तर्ह्यात्मा स्वप्रकाशो देहादि द्वैतं च जडमित्युक्तं स्यात् तथा च संसारे प्रतिभासो न घटेत इति चोदयति अनात्मसदृशोऽजडा जडयोऽत्र हेतुः द्रष्टृदृश्ययोर्मा भूत् द्वयोरपि तत्राह उपलभ्यत इति ॥ १० ॥ एतत् पंचयति आत्मेति अव्ययत्वादि पंचविशेषणैर्नाशादिरागादि पुण्यापुण्याज्ञानपरिच्छेदानामसंभवं दर्शयति हेतुहेतुमत्त्वं तु यथेष्टम् अचिज्जडऽअयं भावः यथैवाग्निदारुणोर्भेदेनानुपलंभेऽपि दारुप्रकाशमेवाग्निश्च प्रकाशकः तथा देहात्मनोरपि न संसृतिस्तयोरन्यतरस्यापि घटत इति ॥ ११ ॥ स

एतद्विद्वान्मदुदितं ज्ञानविज्ञाननैपुणम् ॥ न निंदति न च स्तौति लोके चरति सूर्यवत् ॥ ८ ॥ प्रत्यक्षेणानुमानेन निगमेनात्मसंविदा ॥ आद्यंतवदसज्ज्ञात्वानिःसंगो विचरेद्दिह ॥ ९ ॥ उद्धव उवाच नैवात्मनो न देहस्य संसृतिर्द्रष्टृदृश्ययोः ॥ अनात्मसदृशो रीशकस्य स्यादुपलभ्यते ॥ १० ॥ आत्माऽव्ययोऽगुणः शुद्धः स्वयं ज्योतिर नावृतः ॥ अग्निवद्दारुवदचिद्देहः कस्येह संसृतिः ॥ ११ ॥ श्रीभगवानुवाच यावद्देहं द्रियप्राणैरात्मनः संनिकर्षणम् ॥ संसारः फलवांस्तावदपार्थोऽप्यविवेकिनः ॥ १२ ॥ अर्थे लब्धविद्यमानेऽपि संसृतिर्न निवर्तते ॥ ध्यायतो विषयानस्य स्वप्ने न र्था गमो यथा ॥ १३ ॥ यथा लब्धप्रतिबुद्धस्य प्रस्वापो बह्वहनर्थं भूत् ॥ स एव प्रतिबुद्धस्य न वै मोहाय कल्पते ॥ १४ ॥

त्यंतथाऽप्युभयोरेवमविवेक एव संसारालं

बनमित्याह पंचभिः यावदिति संनिकर्षणं संबंधः नन्वसंगस्य कुतः संबंधः तत्राह अविवेकिनः अज्ञानकृत इत्यर्थः ननु स्वप्रकाशस्य कथमज्ञानतः संसारस्तत्राह अपार्थोऽपि केवलं फलवान् फलं स्फूर्तिर्न तु तत्त्वतोऽस्तीत्यर्थः ॥ १२ ॥ नन्वसतो देहादेः कुतः संसारस्फूर्तिर्हेतुत्वमपि तत्राह अर्थे हीति अस्यात्मनः ॥ १३ ॥ ननु कथं चिज्ज्ञानतो विषयस्फूर्तिर्जीवन्मुक्तस्यापि दुर्वारेत्यनिर्मोक्षप्रसंगः स्यात्तत्राह यथा हीति प्रस्वापः स्वप्नः बह्वहनर्थान् विभर्ति पुष्पातीति तथा ॥ १४ ॥